

РЕШЕНИЕ

№ 1022

гр. София, 21.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в
публично заседание на 20.01.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **10980** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) във връзка с чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба от Ф. И. И., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място],[жк]113Б, ет. б, против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т.2а, б. „а“ ЗДвП № 21-4332-006098/01.11.2021 г., издадена от полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пъна полиция“.

С жалбата се иска отмяна на оспорената заповед, като се поддържа, че разпоредбата на чл. 162, ал. 1 ЗДвП не се отнасяла за лица с двойно гражданство и нямало логика на всеки три месеца да подменя свидетелството си за управление на МПС.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не е представляван.

Ответникът – Полицейски инспектор при СДВР, отдел „Пътна полиция“, не се явява, не е представляван и не е заявил становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител.

Административен съд София – град след като прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

По отношение на жалбоподателя в настоящото производство със Заповед № 21-4332-006098/01.11.2021 г., издадена от полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пъна полиция“ е приложена Принудителна административна мярка по чл. 171, т.2а, б. „а“ ЗДвП, в качеството му на собственик на лек автомобил БМВ 435И, с табели с

регистрационен номер СВ 6009 СТ, за това, че на 24.10.2021 г., около 00:13 часа, в [населено място], по бул. П. Ю. Т. с посока от ул. Златишки проход към ул. Н., управлява посоченото МПС без да притежава свидетелство за управление на МПС, валидно за категорията към която спада управляваното МПС. Посочено е, че водачът е български гражданин и управлява с чуждестранно национално СУМПС, без същото да е подменено след пребиваване повече от 3 месеца в Република България, с което е нарушил чл. 162, ал. 1 ЗДвП. За нарушението му е бил съставен АУАН Серия GA № 383043/24.10.2021 г. Със заповедта е прекратена регистрацията на управлявания лек автомобил за срок от 6 месеца и са отнети Свидетелство за регистрация на МПС № [ЕГН] и 2бр. регистрационни табели с номер СВ 6009 СТ.

При така установената фактическа обстановка, СЪДЪТ обосновава следните правни изводи:

По делото няма данни на коя дата заповедта е връчена на жалбоподателя, поради което съдът приема, че същата е подадена в срок и е допустима за разглеждане. Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения.

При разглеждане на жалби срещу административни актове и наложени принудителни административни мерки, Административния съд следва да прецени дали съответния акт е издаден от компетентен орган в предвидената от закона форма и при правилно приложение на материалния и процесуалния закон, както и дали акта съответства на целта на закона, независимо от посочените в жалбата обстоятелства.

Нормата на чл. 172, ал. 1 ЗДвП предвижда, че принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Със заповед № 8121з-1524/09.12.2016 г. /л. 18/ г. на подписана за Министъра на вътрешните работи, са определени да осъществяват контрол по ГД „Национална полиция“, ГД „Гранична полиция“ – в районите на аерогарите и Областните дирекции на МВР и СДВР. Със Заповед № 513з-1618/26.02.2018 г. /л. 19 Директорът на СДВР е определил да прилагат с мотивирана заповед налагането на ПАМ по чл. 171, т. 2а ЗДвП служители от Отдел „Пътна полиция“ при СДВР – полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР. Видно от Заповед № 5Вз-8641/28.11.2019 г. И. В. Й. е преназначена на длъжност полицейски инспектор III степен в 01 група „Административно-наказателна дейност“ в 03 сектор „Административно обслужване“ към отдел „Пътна полиция“ при СДВР. Предвид изложеното, съдът намира, че процесната заповед е издадена от компетентен орган, в кръга на неговите материална и териториална компетентност.

Както беше посочено, разпоредбата на чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. След като установи, че заповедта е издадена от компетентен орган, съдът намира, че същата е издадена в предписаната от закона форма с необходимото съдържание. Съдът намира, че в словесното описание на нарушението не са посочени всички съставомерни признаци на нарушението, а именно – липсват данни, от които да се установи, че жалбоподателят действително е пребивавал на територията на страната повече от 3 месеца. В случая това обстоятелство не представлява съществено процесуално нарушение и не ограничава правата на адресата на заповедта, тъй като по въпроса относно излагането на мотиви в друг документ, извън оспорения, съдебната

практика е постоянна и започва с ТР 16/31.03.1975 г. на ОСГК на ВС. Практиката мотивите да съществуват в документ, съставен от друг орган преди издаването на обжалвания индивидуален административен акт се прилага постоянно и не противоречи на закона. Изискването, което се поставя към органа-издател на акта, е да извърши позоваване на този предхождащ акта документ. С последното той го приобщава към административната преписка, а изложените в него мотиви, приети от издателя, стават мотиви и на самия акт. В оспорената заповед е цитиран съставения АУАН Серия GA № 383043/24.10.2021 г. /л. 11/, в който изрично е посочено, че при извършена проверка през ОДЧ-99 за справка през граничен контрол, е било установено, че водача от началото на 2021 г. не е напуснал Република България. Изложените в АУАН мотиви стават мотиви на самата заповед, поради което изискването за форма следва да се приеме за спазено.

С оглед изложеното дотук, съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в изискуемата форма и със съдържание, в което са изложени фактическите и правни основания за издаването ѝ, поради което не са налице пороци, водещи до нищожност на процесната заповед или които да обусловят нейната отмяна на формално основание. Заповедта е мотивирана с конкретни прояви на лице, водач на МПС, установени с писмени доказателства, съдържащи се в приетата по делото административна преписка. Органът е посочил фактическите обстоятелства, които съставляват основание по закон за издаването на заповедта и е цитирал относимата правна уредба. Актът за прилагане на ПАМ съдържа необходимите реквизити, визиращи в разпоредбата на чл. 172, ал. 1 ЗДвП, вр. с чл. 59, ал. 2 АПК. Изложени са фактическите и правни основания за издаването на ПАМ, като както беше посочено по-горе, същата е мотивирана с конкретни прояви на лицето-водач на МПС, като е налице съответствие между словесното описание на нарушението, дадената му правна квалификация и основанието за издаване на заповедта.

Съгласно нормата на чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП принудителната административна мярка прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - за срок от 6 месеца до една година.

В случая посочените в нормата материалноправни предпоставки за прилагане на мярката са били налице. По делото не е спорно, че на 24.10.2021 г. около 00:13 ч. часа в [населено място], по бул. П. Ю. Т. жалбоподателят е управлявал посоченото по-горе собствено МПС, като при извършена проверка същият е представил чуждестранно национално свидетелство за управление. Съгласно чл. 162, ал. 1 ЗДвП българските граждани могат да управляват моторни превозни средства на територията на Република България с чуждестранно национално свидетелство, когато то не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария в срок до 3 месеца от датата на влизането им в страната. В случая жалбоподателят е управлявал МПС със СУМПС издадено от Великобритания. Тези

констатации не са оспорени в хода на настоящото производство и не са ангажирани доказателства, посредством които да се установи, че този срок не е бил изтекъл към момента на проверката. По отношение срокът на пребиваване съдът съобрази отразеното в АУАН обстоятелство, че за 2021 г. жалбоподателят не е напуснал територията на Република България. Видно от приложената справка – картон на водача, на жалбоподателя са били съставяни фишове на 14.05.2021 г., 25.07.2021 г., което е индиция, че същият най-рано от м.5.2021 г. е на територията на страната. Видно пак от справката – картон на водача, същият е притежавал СУМПС №[ЕИК] със срок на валидност до 22.08.2021 г. (т.е. към датата на нарушението – 24.10.2021 г., същото невалидно) и статуса му в БДС е „УНИЦОЖЕН“.

В случаите на чл. 162, ал. 1 ЗДвП следва да са налице изискванията за валидност на чуждестранното СУМПС, посочени в чл. 161, т. 1-5 ЗДвП. Съгласно посочената разпоредба свидетелство за управление на моторно превозно средство, издадено в друга държава, е валидно на територията на Република България за категорията, за която е издадено, в следните случаи: т. 1. държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата и свидетелството отговаря на изискванията на приложение № 6 към конвенцията; т. 2. държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Споразумението между страните по С. договор относно статута на техните въоръжени сили при условията на чл. IV, буква "а" от него; т. 3. свидетелството е придружено от легализиран превод на български език; т. 4. свидетелството е международно и отговаря на изискванията на приложение № 7 към Конвенцията за движението по пътищата и т. 5 свидетелството е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария. Разпоредбата на чл. 162, ал. 1 ЗДвП, на която се е позовавал органа е приложима във връзка с разпоредбата на чл. 161 ЗДвП, уреждаща кога едно СУМПС, издадено в друга държава е валидно на територията на Р. България. Следователно основният спорен момент в настоящото производство е относно валидността на СУМПС, издадено от Великобритания на територията на България. По делото не е спорно, че при проверката И. е представил само това СУМПС, издадено от друга страна (трета страна за ЕС). Тъй като жалбоподателят е и с българско гражданство, по отношение на него важи правилото по чл. 162, ал. 1 ЗДвП. Неприложими са правилата, че в рамките на преходния период (След Брекзит) свидетелство за управление на моторно превозно средство, издадено от О. Кралство, се признава за СУМПС, издадено от държава членка на ЕС и лицата, притежаващи такова, могат да го ползват, до датата му валидност или до края на преходния период, в зависимост от това коя от двете дати настъпи най-напред. Тези условия, посочени в сайта на Министерството на външните работи важат за граждани на О. кралство, докато по отношение на жалбоподателя, важат правилата за български гражданин.

Нежеланието на жалбоподателя да подменя документите си „през три месеца“ е неотнормено и непротивопоставимо на нормативно вмененото му задължение да притежава валидни документи и сроковете, в които следва да се сдобие с такива.

В обобщение съдът намира, че е налице фактическият състав, при който органите на Отдел “ПП”, в условията на обвързана компетентност са длъжни да приложат съответната принудителна административна мярка. Спазени са материалните и процесуалните изисквания за законосъобразността на ЗПАМ, поради което съдът намира, че жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд-София – град, II-ри състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ оспорването на Ф. И. И., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място],[жк]113Б, ет. 6, против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т.2а, б. „а“ ЗДвП № 21-4332-006098/01.11.2021 г., издадена от полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пъна полиция“.

ОСЪЖДА Ф. И. И., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място],[жк]113Б, ет. 6, да заплати по сметка на ОД МВР – СДВР сума в размер на 100 лева, представляващи юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.172, ал.5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: